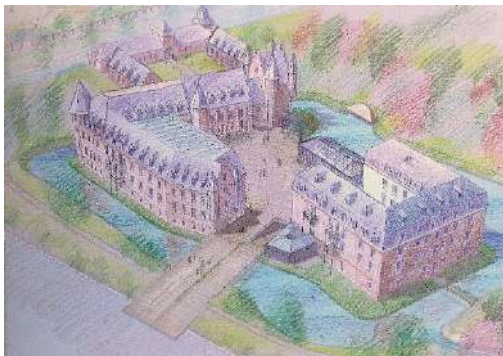

Verkoop kasteel Gemert

Nadat eerder pogingen om het kasteel in Gemert te verkopen niet succesvol verliepen, zijn door de congregatie, in samenwerking met de gemeente Gemert-Bakel en de provincie Noord-Brabant in het najaar van 2016 nieuwe initiatieven genomen met betrekking tot het kasteel.

Er is toen een proces gestart waarmee de ruimtelijke aspecten en het ontwikkelkader voor een herbestemming van het kasteel werden vastgesteld.

Met deze documenten als uitgangspunt heeft een

drietal geïnteresseerde partijen een plan tot herbestemming ontwikkeld en daarbij ook een bieding gedaan. Uit deze plannen is door ons provinciaal bestuur het plan met bieding van BL Huisvesting B.V. uit Gemert tot het winnende plan gekozen. Na presentatie aan diverse partijen en belanghebbenden is de koopovereenkomst getekend op 5 februari jl. De transactie betreft de hoofdburcht met alle overige gebouwen op de locatie, alsmede het park, de tuinen, de ommuurde tuin en de landerijen. Het kerkhof blijft eigendom van de Nederlandse provincie van de congregatie.

De toegankelijkheid van het kerkhof wordt verzekerd door middel van het recht van overpad vanuit de doorgang vanaf de kerk van St. Jans Onthoofding en natuurlijk vanuit het poortgebouw.

Door BL Huisvesting B.V. is een heel mooi plan voor herbestemming van het kasteel en haar omgevingen ontwikkeld. Hun toekomstideeën sluiten prima aan op de mogelijkheden en kaders voor een duurzame herbestemming uit het ontwikkelperspectief van onze provincie, de gemeente en de provincie Noord-Brabant. BL Huisvesting staat voor een vooruitstrevende visie vanuit tomeloze energie, gericht op draagvlak in alle geledingen van de maatschappij.

Het provinciaal bestuur is overtuigd, dat met deze keuze recht wordt gedaan aan de geschiedenis en de toekomst van het kasteel in Gemert.

*Ondertekening koopcontract door
Koos Gordijn- Bas van de Laar(BL huisvesting) - Martin van Moorsel*

Bijeenkomst nieuwe medebroeders over de geschiedenis van de Nederlandse Provincie

deel 1 van 2

1. Oorsprong en ontwikkeling in verscheidenheid

Toen jullie hier kwamen heb je je zeker verwonderd over de manier van leven en denken van de Nederlandse spiritijnen. Je hebt zeker dingen van het spiritijnse leven hier herkend, maar je waarschijnlijk vooral verwonderd over de verschillen. Met name als je in andere spiritijnse provincies in Afrika hebt gewerkt. Jullie komen als jonge spiritijnen een keer per jaar ook bij elkaar om over je ervaringen uit te wisselen. Dan komt dat vast allemaal ter sprake.

De Nederlandse, de Britse, de Ierse provincie: de verschillen daartussen zijn groot. De Franse en Portugese Provincies zijn ook heel verschillend van elkaar. En dan zijn er nog de Belgische, de Duitse en de Poolse provincie. Toch hebben ze allemaal dezelfde oorsprong: de jonge stichting van Claude François Poullart des

Places in 1703: 314 jaar geleden. Een wereld en een kerk die totaal verschilden van die in onze tijd. We zouden helemaal verloren lopen als we daar vandaag konden terugkeren. Toch herkennen we ons ook allemaal in die oorsprong: wat onze stichters bezielde, wat hun voor ogen stond, wat hun roeping was. We noemen dat hun spiritualiteit, hun geestelijke

identiteit. We geven daar namen aan. “In het hart van het Volk Gods en te midden van een grote verscheidenheid aan roepingen die de Heilige Geest verwekt, worden wij, spiritijnen, geroepen door de Vader en afgezonderd om in navolging van zijn Zoon de Blijde Boodschap van het Koninkrijk te verkondigen. Onze zending in de Kerk is: het brengen van de Blijde Boodschap aan de armen. Die groepen en personen die nog niet of nauwelijks de boodschap van het Evangelie hebben gehoord, naar hen die in grote nood verkeren en naar de verdrukten”. Wij aanvaardden ook graag die taken waarvoor de Kerk moeilijk werkers kan vinden. Hoe doen we dat? Met Maria als voorbeeld, in volgzzaamheid aan de Heilige Geest, als een broederlijke gemeenschap, trouw aan onze religieuze geloften. Zo staat het in onze leefregel. Zo zeiden het onze stichters. Hetzelfde ideaal, dezelfde roeping, dezelfde inspiratie. Maar hoe geheel verschillend van toen, 314 jaar geleden. Een andere gemeenschappelijke trek is: de beproevingen en het lijden die in al die 314 jaar het leven van de spiritijnen hebben gekenmerkt en waarin we als congregatie ook zijn gelouterd en steeds meer weerbaar geworden – om steeds weer te kunnen beantwoorden aan de ontwikkelingen van iedere tijd en van iedere samenleving.

Na 150 jaar Congregatie van de H. Geest kwam P. Libermann. In een andere tijd, met nieuwe noden en vragen, een turbulente tijd ook, met een nieuwe opdracht: het evangelie verkondigen aan nieuwe volkeren die zich openden voor het Evangelie. In de context ook van een nieuwe, Europa-wijde beweging: een einde maken aan de schande van de slavernij. De

intentie was zuiver, maar de wereld waarin dat moest gebeuren was besmet en nog vol sporen van het oude onrecht: kolonisatie en de slavernij in grote delen van de wereld. Ook de evangelisatie was er door besmet. Ik heb het voorrecht gehad om in Afrika te komen op het moment van de onafhankelijkheidswording van de meeste landen beneden de Sahara. Zo heb ik de ontwikkeling van het missionair avontuur mogen meemaken in mijn eigen tijd. Een tijd van nieuwe inzichten, maar ook van loutering, een soms pijnlijk proces van ontvoogding en nieuwe verhoudingen. Afrikaanse confraters stonden daar anders in dan wij, werkers van het eerste uur. En tenslotte het einde van een missionair tijdperk toen de oude missionarissen naar huis terugkeerden en een nieuw tijdperk aanbrak van ontvoogding voor de jonge kerken. Vaak een moeilijk proces door de centralisatie in de kerk en door het verschil in financieel machtsoverwicht. Dat alles resulteerde tenslotte in een nieuwe vorm van missionair samenleven en samenwerken, waarin de nieuwe provincies de oude te hulp schieten in de gezamenlijke inzet voor nieuwe vormen van missie in een wereld die gewond en misvormd is door steeds voortschrijdende soort globalisering waar zoveel verschillende identiteiten op elkaar botsen en de kaarten opnieuw gedeeld worden.

Maar we moeten even terug in de geschiedenis. Waar ligt de oorsprong, de bestaansreden, van al die oude provincies in de oude wereld van Europa en de nieuwe wereld van de Amerika's? Alle Europese provincies zijn gesticht vanuit Frankrijk – en al vanaf het begin onder Pater Libermann en zijn eerste opvolger. De oorzaak ligt in de koloniale verbrokkeling in Afrika. De koloniale heersers wilden geen missionarissen toelaten die niet van hun eigen nationaliteit waren: Frans, Engels of Iers, Duits of Portugees. Daarom werden in

al die landen vanuit Frankrijk stichtingen ondernomen van spiritijnse gemeenschappen met hun eigen werving van roepingen en eigen opleiding van kandidaten. Vaak, zoals in Nederland, uitsluitend bestemd voor de missie in Afrika, soms ook voor het apostolaat in eigen land, zoals in Ierland en in de V.S. en in Canada: daar vooral door middelbaar en universitair onderwijs.

2. De Nederlandse Provincie

De Nederlandse provincie waar jullie nu door je benoeming deel van uitmaken, heeft al een bewogen geschiedenis van bijna 120 jaar. Zoals ook bij de stichting van andere provincies het geval was ging die stichting gepaard met een soort providentieel moment. Een koopman uit Antwerpen, Mr. Wégimont, deed zaken in de voormalige Belgische en Franse Kongo en zocht missionarissen voor de gebieden waar hij werkte. Hij bezocht in Parijs de algemene overste, Mgr. Leroy, de vroegere apostolisch vicaris van Gabon, om hem om spiritijnse missionarissen te vragen. Maar Leroy antwoordde hem, dat hij geen mensen beschikbaar had. Toen zei zijn bezoeker: "Kom ze dan zelf maar opleiden bij ons: u zult er genoeg kandidaten vinden. En ik bied u een huis aan in Lier om ze te vormen". Mgr. Leroy zag daarin de hand van de Voorzienigheid. Had Pater Libermann, in zijn tijd, niet al het voornemen gehad een stichting te beginnen in België? Toen was het niet gelukt. Zou dit het moment van de Voorzienigheid zijn? Zo werd in 1901 besloten tot de stichting van een zesde provincie die de drie landen van de latere Benelux zou omvatten: België, Nederland en Luxemburg.

Pater Sebire, die om gezondheidsredenen Senegal had moeten verlaten, werd met de stichting van de nieuwe provincie belast.

De enige materiële basis was een leeg huis en een lege beurs. Hij stond letterlijk met lege handen. Het Moederhuis had geen geld en Sebire moest maar op de Voorzienigheid vertrouwen. En dat deed hij. Wat de heer Wégimont had voorspeld bleek waar te zijn. Hij werd in België goed ontvangen. De plaatselijke kerk: bisschoppen, priesters en gelovigen stonden open voor de missie. In Lier bestond een Bisschoppelijk college en de kandidaten van Sebire mochten daar de lessen volgen. Sebire stichtte de Broederschap van de H. Geest. Die had tot taak de missiegeest te bevorderen in de parochies, studenten te werven en informatie te verspreiden over het werk van de congregatie. Daarvoor werd een speciaal tijdschrift opgericht. Het eerste nummer verscheen in België in 1904, in Nederland in 1905.

Omdat België tweetalig is, moest er ook een Franstalig studiehuis komen, en dat werd gevonden in Gentinnes, bij Namen. Dat was in 1903.

In Nederland moest ook een opleidingshuis worden gesticht. Sebire koos voor het katholieke Limburg en voor de stad Weert, waar ook een bisschoppelijk college was. Ook daar mochten de spiritijnse kandidaten komen studeren. Sebire huurde in Weert een leegstaand voormalig hotel-café, "De Roos" genaamd. In 1904 begon daar het kleinseminarie van de H. Geest. Weer kwam er geen cent uit Parijs: alles moest ter plekke bij elkaar worden gebedeld. Het is ongelooflijk hoe Sebire samen met een andere Spiritijn, Callewaert, later apostolisch vicaris in Kongo, het voor elkaar kregen om in puur vertrouwen op de voorzienigheid van dag tot dag voort te gaan zonder vaste inkomsten. En dat terwijl Sebire nooit Nederlands heeft leren spreken! Het moet gezegd worden dat ze vanuit de bevolking edelmoedig werden gesteund en het

waren goede organisatoren. Maar de eerste stichtingen in België en in Nederland

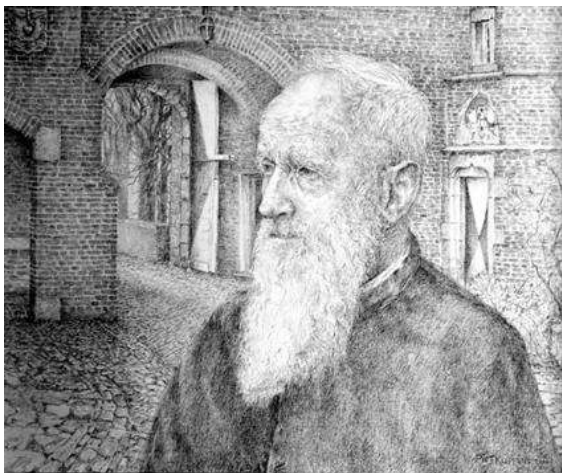
begonnen in grote armoede. Al na twee jaar echter kon in Weert het eerste missiehuis worden gebouwd, voor nu al 60 leerlingen. Betaald door een rijke weldoener die Sebire toevallig in de trein ontmoette! Zoals in België waren er ook in Nederland veel mensen die de "Franse Paters" edelmoedig steunden, waaronder ook plaatselijke parochies.

Zowel in België als in Nederland, die nog steeds één provincie vormden, begon men ook meteen met de opleiding van vakbroeders. Tien jaar na het kleinseminarie in Weert, in 1913, ging de broederopleiding voor België en Nederland van start in Baarle-Nassau, pal op de grens tussen Nederland en België, op een groot onontgonnen terrein. De ontginning daarvan door de broederkandidaten zelf is een titanenwerk geweest. Er verscheen een boerderij en veehouderij, en daarnaast ateliers voor verschillende ambachten.

Pater Sebire werkte intussen hard om ook een noviciaat en groot-scholastikaat te vestigen in België en in Nederland. Hij vond daarvoor ruimte in Lier en in Gemert. Maar toen brak de eerste wereldoorlog uit in 1914. België werd door de Duitsers onder de voet gelopen. Nederland was "neutraal" gebleven en werd niet door de Duitsers bezet. Maar ook daar voelde men de gevolgen van de oorlog. In België vonden verschillende bloedige veldslagen plaats. Meer dan 32 landen werden in die oorlog

betrokken en het aantal doden bedroeg 8 ½ miljoen. Ook de spiritijnen hebben er veel onder geleden.

Sebire vluchtte met zijn studenten novicen en scholastieken naar Nederland. Bij toeval – hij miste een trein – kwam hij in Gemert terecht en klopte aan bij de Jezuïeten die hem hartelijk ontvingen. Die Jezuïeten waren zelf ballingen, door de antiklerikale minister Combe uit Frankrijk verdreven. Ze hadden in Gemert van een berooide adellijke familie een half vervallen kasteel kunnen kopen en hadden zich daar met hun studenten gevestigd. De studenten van Sebire waren welkom om bij de Jezuïeten de lessen te volgen, maar slaappleats was er niet. De pastoor van Gemert bood hen toen “voorlopig” onderdak aan in enkele lokalen van de parochie. Daar begonnen ze op 11 oktober in het eerste jaar van de oorlog hun studiejaar en noviciaat. Novicemeester en overste werd Pater Lüttenbacher, een Elzasser, oud-missionaris uit Angola. Hij is nooit meer uit het kasteel vertrokken.

In 1916 konden de Jezuïeten naar Frankrijk terugkeren, en kon de hele spiritijnse gemeenschap op het kasteel gaan wonen, na twee jaar gastvrijheid bij de Gemertse pastoor. Sindsdien zijn ze altijd op het kasteel gebleven. In 1928 werd het definitief van de Jezuïeten gekocht. De goed opgeleide broeders hebben het

gerestaureerd. Een nieuwe vleugel werd aangebouwd en een kapel. Die nieuwe vleugel werd in het eerste jaar van de tweede wereldoorlog in brand geschoten en verwoest, maar weer opgebouwd. De bewoners van Gemert zijn vele jaren lang echte weldoeners van de Spiritijnen gebleven.

In de moeilijke jaren tussen de twee wereldoorlogen ging de opbouw van de jonge provincie energiek verder. De onvermoeibare Sebire en nu ook in Nederland Pater Lüttenbacher kwamen nooit ideeën te kort en vonden ondanks de armoede steeds weer financiële steun bij de mensen en in de parochies. Langzamerhand werd er een aparte dienst opgezet, de “Propaganda”. Paters, broeders, maar ook leken, de z.g. zelatrices gingen op pad, Br. Leonardus Koning ging op zijn fiets het hele land door om “missiebusjes” te leggen die daar bij particulieren en in winkels werden neergezet. Eten en slapen deed hij onderweg, bij de mensen die zijn vrienden waren geworden en die hem bewonderden om zijn doorzettingsvermogen. Soms was het ook improviseren, vooral in oorlogstijd. Huizen van de congregatie werden door militairen gevorderd en de spiritijnen moesten dan ergens onderdak zoeken. Een deel van de gebouwen van Baarle-Nassau werd verwoest - het was zo erg dat men zelfs overwoog om Baarle maar helemaal te verlaten.

Gemert heeft verschillende functies gehad. Een tijdje is het kleinseminarie geweest – tot in 1930, en van 1929 – 1930 noviciaat. In 1930 werd het kleinseminarie in Weert uitgebreid met nieuwe gebouwen en konden er 180 jongens worden gehuisvest. En de kleinsseminaristen verhuisden van Gemert terug naar Weert. In Gennep vond Pater Sebire ruimte voor het noviciaat: het oude directiekantoor van de toenmalige

Brabants-Duitse spoorwegmaatschappij dat na de opheffing van die maatschappij leegstond. Van toen af werd Gemert definitief het studiehuis voor filosofie en theologie, Gennep het noviciaathuis en Weert het “missiehuis” voor de middelbare studies. Toen ik er in 1947 kwam als twaalfjarig jongetje waren we met 214 studenten. Ik kwam er in de “Eerste Latijnse” met 41 nieuwelingen.

Het was een bijna wonderbare ontwikkeling geweest, vooral in die crisistijd. In Parijs vond de algemene raad dat de tijd was gekomen om van de oude Belgisch-Nederlandse provincie twee autonome provincies te maken. 16 juni 1931 was de stichtingsdag van de nieuwe provincie. Pater Hilhorst werd de nieuwe provinciaal (na een paar jaar werd hij benoemd tot apostolisch vicaris van Bagamoyo in Tanzania.)

Pater Vandenbulcke werd provinciaal in België. Pater Sebire ging terug naar Frankrijk. En Pater Lüttenbacher bleef als enige Fransman in Nederland en in Gemert. Hij stierf in 1957, en wordt als een van de pioniers van het eerste uur beschouwd.

Ik heb het al kort gehad over de moeilijke oorlogsjaren van 1940 – 1945. Een van de paters belandde enkele maanden in een concentratiekamp op beschuldiging van het herbergen van onderduikers vermomd als religieuzen. Pater Pelt, de overste van Gemert, werd ook een tijdje vastgezet. Gebouwen werden verwoest. Studieprogramma’s moesten soms worden onderbroken door de vordering van onze gebouwen door het Duitse leger. Het was moeilijk om aan eten te komen voor zoveel studenten en fraters. De economen moesten goochelen om ze allemaal te voeden. Maar ondanks hun armoede bleven de mensen ons helpen. 110 jonge missionarissen die hun vorming hadden voltooid konden niet worden uitgezonden en werden tijdelijk ingezet voor werk in de provincie of als assistenten in parochies.

Frans Timmermans

Medestanders Kloosterweekend "Over grenzen gaan"

Op 14 en 15 oktober 2017 waren er 14 mensen aanwezig bij het jaarlijkse kloosterweekend. Dit jaar vond het weekend plaats bij de zusters Birgittinessen. Zij wonen sinds 1843 in de Abdij "Maria Hart" in het centrum van Weert. Ons jaarthema "Over Grenzen Gaan" was ook het thema van dit weekend. Het weekend werd gestart door een interactieve bezinnende meditatie van Martin van Moorsel cssp, waarna we enkele liederen hebben beluisterd en gezien op youtube film, zoals "Borders van M.I.A.", "Lied van Lot" van Stef Bos en "This Land is your land" van Woody Guthrie, gezongen op de avond vóór de inauguratie van Barack Obama in 2009.

Zaterdagmiddag hebben we de Bijbeltekst uit het evangelie van Matteüs 15,21-28 besproken. Deze tekst gaat over de ontmoeting van Jezus met een Kananeese vrouw. Deze ontmoeting toont ons een evolutie in het denken en doen van Jezus, waardoor Hij zijn eigen grenzen over durft te gaan. De vrouw geeft aanzetten om ook ons te bevragen naar onze houding tegenover andere culturen. Daarna hebben we genoten van het mooie herfstweer en gewandeld met als gesprekstof twee vragen: 1. Ben jij wel eens over jouw grenzen heen gegaan en 2. Over welke grens wil jij niet heen gaan? Deze twee vragen gaven voldoende stof tot nadenken en uitwisseling. Aan het einde van de middag was het nog zo'n prachtig weer, dat we buiten samen een borrel konden drinken.

Na het avondeten maakten we kennis met zuster Stephy. Zij komt oorspronkelijk uit Zuid India. Zij heeft ons verteld over de kloosterorde. In 2006 werden de Nederlandse zusters versterkt met de komst van jonge zusters uit Rome om de continuïteit van het Birgittijnse leven in Weert te kunnen waarborgen. Het bekende monastieke motto "ora et labora" (bid en werk) is van toepassing op het leven van de zusters. Voor alle zusters is de eerste taak in het leven de toewijding aan de Heer in het gebed. Twee zusters zijn zogenaamde slotzusters: zij bidden en werken achter de muren van het klooster. Zeven van de zusters hebben naast het gebed, de zorg voor de gasten en het bezoeken van zieken op zich genomen.

Tijdens het kloosterweekend namen we ook deel aan een aantal vieringen, zoals zaterdagavond aan de Completen. Zondagmorgen hebben wij de Heilige Mis bijgewoond, waarna Judith Wilmer heeft verteld over haar reiservaringen in de drie maanden (juni tot en met augustus), waarin zij, dwars door 7 landen, van Geldrop naar Rome is gelopen. Bijzonder was de Sint Franciscus route, de "Camino di Francesco", de Route van Florence naar Rome via Assisi. Na het beluisteren van het lied "Er moeten Grenze zijn" van Stef Bos hebben we wederom heerlijk geluncht. We hebben de zusters Birgittinessen hartelijk bedankt voor hun gastvrijheid en daarmee sloten wij een zinvol en bijzonder kloosterweekend af.

Filet d'Anvers: Er moeten grenze zijn (Stef Bos)

*Ik heb een harde geeuw en ik praat voor twee
dus ik heb altijd gelijk
en ik kom uit het noorden, pak me niet op mijn woorden
want ik win altijd
en ik kom uit 'tstad, dermee zing k'ik zo plat
moar ik heb ook gelijk
en ik weet ook wat dat'k wil, alleen houw'wek het stil
moar niet voor altijd
er moeten grenzen zijn, er moeten grenzen zijn*

*de wereld is te groot en ons hart is te klein
er moeten grenzen zijn*

*ik heb een vaderland, ik heb een moederland
ik heb een hart gedeeld
ik wil een vreemde zijn die door de wereld reist
dus laat die grenzen heel
ik heb mijn grens verlegd, maar dat valt ook nie mee
waar mutte k'ik noartoe ?
want ik kan nooit nie weur're wat dat k'ik wil zijn
als er geen grenzen zijn ... hmmm
er moeten grenzen zijn, er moeten grenzen zijn
de wereld is te groot en ons hart is te klein
er moeten grenzen zijn
en ik wil leven in een land zonder wetten
maar d'er moeten grenzen zijn
ik wil niet wonen in een niemandsland
waar is de overkant, waar is het buitenland ?
als er geen grenzen zijn
er moeten grenzen zijn, er moeten grenzen zijn
d'er moeten grenzen zijn
de wereld is te groot en ons hart is te klein
er moeten grenzen zijn
waar is het binnenland, waar is het buitenland ?
waar is het wonderland, want ik zit zonder land ?
als er geen grenzen zijn*

*waar is het binnenland , waar is het buitenland ?
waar is het wonderland, want ik zit zonder land ?
als er geen grenzen zijn
er moeten grenzen zijn, er moeten grenzen zijn
er moeten grenzen zijn
de wereld is te groot en ons hart is te klein
d'er moeten grenzen zijn
want we moeten tegen vechten als de grens verdwijnt
tussen goed en kwaad, tussen hemel en hel
tussen vrede en geweld
als er geen grenzen zijn
maar ik wil geen muur in Berlijn, geen ijzeren gordijn
en alle vluchtelingen moeten welkom zijn
geef iedereen een visum en een kaartje met de trein
als er maar grenzen zijn ja
en waar ook tegen vechten als de grens verdwijnt
tussen goed en kwaad, tussen hemel en hel
tussen vrede en geweld
als er geen grenzen zijn
er moeten grenzen zijn*

Marleen van Casteren en Marleen Jansen, Medestander

Nieuwe medebroeders in onze Provincie

In de maand januari zijn er drie nieuwe Afrikaanse medebroeders in onze Provincie bij gekomen.

15 januari kwam Charles Ajogi als eerste aan. Hij is afkomstig uit Nigeria en is in Nederland voor studie in de Moraal Theologie aan de Radboud Universiteit in Nijmegen. Hij woont tijdens zijn studie in onze gemeenschap in Berg en Dal.

17 januari kwam 's morgens vroeg Clement Amoako Assare aan op Schiphol. Hij is afkomstig uit Ghana en is benoemd voor de Nederlandse Provincie. Hij gaat eerst enkele maanden in de gemeenschap van Gennep wonen om te beginnen met de studie van het Nederlands met behulp van Paul Cuijpers en Miek de Vries.

24 januari kwam als derde en laatste Urbanus Kioko Kithuka aan, ook via Schiphol. Hij is afkomstig uit Kenia en is benoemd voor de Nederlandse Provincie. Hij gaat ook eerst in de gemeenschap van Gennep wonen om te beginnen met de studie van het Nederlands met behulp van Paul Cuijpers en Miek de Vries.

Jarigen in februari

7 Toon Jansen

7 Zr. Judith van der Velden

8 Marielle Beusmans

13 Zr. Petronella Floris

17 Kees Bruin

21 Zr. Antonetta van Winden

21 Harrie Clijsters

27 Frans Timmermans

28 Jo van den Wildenberg

Overledenen

11 januari In Parijs (Frankrijk) overleed de heer Priso M'packo, zwager van † broeder Jan van Schaik.

Adreswijzigingen

25 T. Ikyomke
Crackstraat 13
8441 ES Heerenveen

38 a J.L. Mvondo Ateba
Nassaulaan 2
2628 GH Delft

01 Ch. Ajogi
Postweg 6
6571 CS Berg en Dal

25 a C. Inam
Postweg 6
6571 CS Berg en Dal

43 a C. Offor
Postweg 6
6571 CS Berg en Dal

64 H. Voorn
E-mail: hmvcssp176@gmail.com

Niet Vergeten

Een poosje geleden kwam ik in Gennep een Spiritijn tegen. Hij zei: "Ben je ons vergeten?". "Nee" zei ik, " ik ben jullie niet vergeten, maar ik heb het erg druk met mijn werk en mijn gezin". Terug op weg naar huis dacht ik, daar moet ik toch iets mee doen.

Het klopt, ik ben niet meer zichtbaar op jullie plekken, maar in mijn gedachten zijn de spiritijnen die ik heb ontmoet in mijn medestandersperiode wel vaak aanwezig. Ik ben 28 jaar geleden in contact gekomen met Ad Tijssen en later met Martin van Moorsel. Ze stonden op het punt om jongerenreizen naar Afrika en Brazilië te organiseren. Ik had een concreet verlangen om te kunnen gaan werken in Afrika. Een verlangen dat ik van jongs af aan met me heb meegedragen en dat gevoed werd door een religieuze tante die in Indonesië werkte. Met Ad en Martin heb ik daar veel gesprekken over gevoerd. Hun voorstel was dat ik zou meegaan op de eerste jongerenreis. Omdat ik geen Frans sprak werd het Tanzania. Het werd een bijzondere reis met veel ontmoetingen. Tijdens de reis heb ik samen met Ad een gesprek gehad met bisschop Lebulu. Hij nodigde mij uit om te komen werken in het bisdom Same. Voor hem was het belangrijk dat ik aansloot bij de vragen van het bisdom en dat ik, eenmaal terug in Nederland na de periode in Tanzania, mijn ervaring zou inbrengen in de Nederlandse samenleving.

In Nederland moest er nog van alles besproken en geregeld worden met het bestuur. Ik was regelmatig te gast in het kasteel. Voor mij toch ook bijzonder om te ervaren hoe spiritijnen met elkaar leefden en werkten. Tijdens de afwas heb ik veel verhalen gehoord. Ik kreeg Swahili-les van Henk Brouwer en ik kreeg veel adviezen van hem mee. Twee jaar later ben ik vertrokken. Ik zou gaan wonen in Mwanga. De bisschop had mij gevraagd om daar een kleuterschool op te richten. Het huis was echter nog niet klaar. In de eerste maanden heb ik in de parochie van Manolo gewoond, waar Ad Tijssen toen pastoor was. Ik werd ondergedompeld in het Tanzaniaanse leven, de vrouwen namen mij mee op pad om kennis te maken met hun leven. Een bijzondere periode, in gedachten zie ik me de bergen op en af lopen. Ook heb ik in het bisdom de aanwezige Spiritijnen bezocht en ervaringen opgedaan in hun parochies: Jan Bosman, Herman van Dillen, Tom Willemsen (nog bedankt voor de bank, Tom) en Frans Lammers. Ik ben ze dankbaar voor hun gastvrijheid, hun wijsheid en de vele gesprekken die we hebben gevoerd over het werk en het leven tussen de Wapare.

Na de talencursus in Tabora ben ik gaan werken en wonen in Mwanga. Het is de meest bijzondere periode geweest in mijn leven. Ik noem het vaak mijn gouden tijd. Ik heb er zoveel geleerd over mens zijn, humaniteit en gemeenschap. Over de dingen die belangrijk zijn in het leven. Maar bovenal heb ik leren luisteren en verstaan wat voor de mensen in Mwanga belangrijk was. Opgepropt in de kerkenbanken tussen de vrouwen, nat gepiest worden door hun

baby's die ik vast moest houden. Samen werken met hen om hen te overtuigen, dat er pas verandering in hun positie zou komen als jongens en meisjes op de kleuterschool met elkaar leerden praten en spelen. Het vanzelfsprekende delen van hun leven, het welkom zijn in hun huizen, de gastvrijheid, het samen lachen maar soms ook huilen. Het samen zoeken en werken naar mogelijkheden tot verdere positieverbetering van de vrouw. Na het opzetten van de school in Mwanga hebben we met Women Development kleuterscholen opgezet in het bisdom, inkomsten genererende projecten opgezet samen met de vrouwen. Ik heb dingen ontwikkeld, waarvan ik van tevoren niet had gedacht dat ik dat kon. Het heeft mij verrijkt als mens. Het gaat erom wie je bent, dat je doet wat je kan en het lef hebt om te doen wat nodig is. Dat je luistert en reflecteert i.p.v. oordeelt. Oftewel je laat ontvangen in de wereld van de ander en leert te verstaan wat er voor de ander op het spel staat. Daar ligt ook het goud van deze periode in mijn leven. Na vijf jaar moest ik terug. Het medestandersproject had immers als doel om de ervaringen terug te brengen in de Nederlandse samenleving.

Ik ging wonen in Eindhoven bij het missionair team (Martin van Moorsel, Koos Gordijn en Siebren de Lange). Ik ben de heren dankbaar dat ik er een jaar kon wonen. Ik voelde me een vreemde in mijn eigen land en deze ervaring kon ik met hun delen. Ik begreep de individualisering niet, het hokjes-denken en de beperkingen van onze samenleving door alle regels en voorschriften. Het heeft me twee jaar gekost om me enigszins thuis te voelen in Nederland.

Martin had al een baan voor me geregeld vóór ik terug was. Ik heb tien jaar gewerkt in een wijk in Eindhoven rond armoede en haar effecten op kinderen. Ik kon daar mijn werkwijze die ik geleerd had in Tanzania voortzetten. Later hoorde ik dat dit de presentiemethode was, die is ontwikkeld in de volkswijken van Rotterdam door dominee Schippers. Samen met kinderen en ouders hebben we uiteindelijk een kinderkuis opgericht, een inloophuis voor kinderen waarin we vrijetijdsactiviteiten ontwikkelden, waardoor kinderen ook mee konden doen en mee konden praten met leeftijdsgenoten. Ik werkte voor het Katholiek Centrum voor Welzijnsbehartiging, een organisatie voor maatschappelijke activering.

Ik werkte ook een aantal uren voor het missionair team. Ik was veel bezig met de jongerenreizen en met het verbreden van het medestandersproject. In totaal zijn met mij 3 anderen jongeren vertrokken voor een langere periode naar Afrika. Uit de jongerenreizen bleek dat er ook jongeren waren die het prettig vonden om de verbinding met de spiritijnen te bestendigen. Deze personen hebben zich verbonden aan het medestandersproject, waarbij zich later ook nog andere personen hebben aangesloten die geraakt werden door het werk en de spiritualiteit van de Spiritijnen. Ik heb deze groep een aantal jaren gecoördineerd. Inzet en Inkeer, oftewel het delen van de spiritualiteit van de spiritijnen en iets doen in het leven om die spiritualiteit gestalte te geven in eigen werk en leven. Medestanders ontwikkelden zich langzaam tot een beweging, waarin ik ervaarde dat er meer aandacht was voor Inkeer i.p.v. Inzet. Ik ontgroeide de beweging en ervaarde dat ik het los moest laten om de beweging zijn eigen weg te laten gaan.

Dit was voor mij de reden om uit het medestandersproject te stappen. In mijn leven blijft de spiritualiteit van de Spiritijnen centraal staan: daar gaan waar de kerk niet meer aanwezig is. Ik heb mijn werk en mijn inzet verbonden aan het leven van de gemarginaliseerde en ontkende mensen in onze samenleving. Na het werk in het inloophuis van kinderen in armoede zet ik me nu de laatste 16 jaar in voor dak- en thuislozen in Eindhoven. Zes jaar geleden ben ik samen met een aantal daklozen samen een organisatie gestart, Stichting Ervaring die Staat van de Straat. Hierin werken we samen aan de belangen en de positie van deze mensen in onze samenleving en zetten we projecten op, waarin zij zelf aan het stuur staan en eigenaar zijn

van hun werk. We zijn nu bezig om een coöperatie op te zetten als hulpmiddel voor armoedebestrijding samen met CORDAID.

Als antwoord op de vraag van de Spiritijn die ik in Gennep tegenkwam. Nee, ik ben jullie niet vergeten. Jullie zijn vaak in mijn gedachten en ik ben de vele Spiritijnen die me gesteund hebben zeer dankbaar voor het delen van hun leven, hun wijsheid en ervaringen. Zonder mijn ervaring in Tanzania en Nederland had ik mijn werk en leven niet zo kunnen vormgeven.

Ik woon nog steeds in Eindhoven samen met mijn man Eelko en mijn zonen Aike en Huan.

Mocht u het leuk vinden om onze organisatie Ervaring die Staat te bezoeken of de straatroute van de daklozen door Eindhoven te lopen dan bent U van harte welkom.

Met vriendelijke groet,

www.ervaringdiestaat.nl

Els Keet

DAGBOEK januari 2018

1 jan. Zalig Nieuwjaar! Het nieuwe jaar 2018 is door de bevolking in en rond Gennep met een oogverblindend knallend vuurwerk welkom geheten. Moge dit het begin zijn van een goed en vredig jaar voor onze medebroeders en onze gemeenschappen. Na de eucharistieviering heffen wij gezamenlijk het glas op een heilzaam 2018, voor ons en voor heel de wereld.

Traditiegetrouw heeft vandaag ook de nieuwjaarduik plaats in de Niers. Talrijke wakkere Gennepenaars en Gennepenaarsters hebben zich voor deze verfrissende happening ingeschreven, maar ook dit jaar, helaas, weer geen spiritijnen op de deelnemerslijst. Wij vertrouwen erop dat wij, dank zij de gestage verjonging van de Provincie door de regelmatige aanwas vanuit het Zuiden, het volgende jaar ook spiritijnse deelnemers op de duikplank mogen begroeten.

2 jan. Het bestuur begint vanmorgen zijn eerste vergadering van het jaar met een stevige agenda, maar het ziet er wel op toe dat het voor de maaltijd nog juist voldoende tijd overhoudt om met zijn medewerkers te klinken op het Nieuwe Jaar.

De gemeente Gemert-Bakel houdt haar nieuwjaarsreceptie in gemeenschapshuis "De Bron" in Handel. De burgemeester spreekt bij deze gelegenheid in zijn nieuwjaarstoespraak de hoop uit, dat het kasteel in de loop van dit jaar een nieuwe eigenaar zal krijgen. En in deze kwestie scharen wij, spiritijnen, ons natuurlijk als één man achter de burgemeester.

3 jan. Jan Topper, ex-medebroeder en medestander, is het nieuwe jaar op een heel onprettige wijze begonnen. Op 27 december werd hij opgenomen in het Laurentius ziekenhuis in Roermond. Martin van Moorsel gaat hem vanmiddag opzoeken en constateert dat zijn toestand gelukkig al aanmerkelijk verbeterd is. Wij wensen Jan een voorspoedig herstel toe.

4 jan. Koos Gordijn gaat in de namiddag met Jean Luc Mvondo naar Delft om daar kennis te maken met pastoor Verbakel. Jean Luc zal enige tijd als stagiaire met de pastoor meelopen om op deze manier kennis te maken met de Nederlandse pastoraal.

Bij het missionair team in Eindhoven treffen spiritijnen en medestanders elkaar om zich, onder leiding van Clemens van Kuijk en Marleen Jansen, te bezinnen op het jaarthema van de medestanders "praktische barmhartigheid". Daarna luiden ze samen het Nieuwe Jaar in !

- 5 jan. Wij krijgen in Gennep bezoek van twee neven van pater Antoon van Houtert, overleden in Angola in 1960. Een van hen, Theo, hebben enkelen van ons nog gekend als student op het Missiehuis in Weert in 1952-53. Zij zijn op zoek naar enkele gegevens betreffende hun oom en hopen die hier op het archief te kunnen vinden.
- 7 jan. Vóór de aanvang van de H. Mis missen wij vanmorgen onze organist, Herman Voorn. Wij vinden hem buiten kennis op de vloer liggend in de hal van Hilhorst. Als hij bijkomt weet hij niet wat er precies gebeurd is. De arts constateert een ontsteking aan de luchtwegen en Herman wordt ter observatie opgenomen in het Maasziekenhuis van Boxmeer. Wij wensen Herman toe dat hij weer snel gezond en wel in ons midden terug zal keren.
- 8 jan. Nu we op de locatie Gennep van eigenaar huurder zijn geworden, wordt er in de bestuursvergadering met Pieter Vaars en Piet Delisse het een en ander doorgesproken in verband met de nieuw ontstane situatie in Spiritijnenhof en Hilhorst.
In de namiddag is er ook nog een bijeenkomst van de huisraad en zien wij her en der in huis kerststallen en kerstbomen weer meedogenloos in kartonnen verdueren in afwachting van een volgend Kerstgebeuren.
- 10 jan. Herman Voorn wordt ontslagen uit het ziekenhuis en keert terug op zijn vertrouwde appartement, waar hij omgeven door de goede zorgen van de thuiszorg en van onze toegewijde "ziekenbroeder" Jules Habets, weer snel hoopt te herstellen.
Als voorbode op het aanstaand provinciaal kapittel in april/mei van dit jaar, hebben wij allen een ledenlijst van alle leden van de Nederlandse Provincie toegestuurd gekregen, met het verzoek hieruit drie namen te kiezen van mensen die ons geschikt voorkomen om zitting te nemen in het nieuw te kiezen provinciaal bestuur. Het resultaat van deze algemene peiling kan door de leden van het kapittel straks meegewogen worden bij de definitieve keuze van het nieuwe bestuur.
Het bestuur belegt vandaag een speciale vergadering om zijn rapport over de afgelopen bestuursperiode samen nog eens kritisch door te nemen.
- 11 jan. Koos Gordijn bezoekt vandaag de gemeenschap van Rotterdam.
In Gennep valt het de laatste dagen op dat de ouderlingen al terug zijn in de stad en weer soeverein hun positie op het 400 jaar oude stadhuis hebben ingenomen.
- 12 jan. Op de Radboud Universiteit van Nijmegen komen de leden van BEMIN (Beraad Missionarissen in Nederland) in vergadering bijeen. Het hoofdthema van bespreking is een artikel van Tony Gittings cssp: "Intercultureel leven als oproep tot bekering". Dit artikel roept heel wat reacties op en geeft aanleiding tot een levendige discussie. Namens de spiritijnen nemen John Onoja, Albert de Jong en Martin van Moorsel aan deze bijeenkomst deel.
- 14 jan. Vandaag zijn de medestanders op bezoek bij de spiritijnen in Gennep. Het is langzaam een traditie aan het worden, dat op de tweede zondag in januari

medestanders en spiritijnen elkaar ontmoeten, meestal rond een thema dat beide groepen raakt. Vandaag is het centrale thema: "Barmhartigheid in de praktijk".

De dag begint met een eucharistieviering, waarin Koos Gordijn en Mariëlle Beusmans voorgaan. Mariëlle doet de overweging. Na de viering ontmoeten wij elkaar ongedwongen in de soos onder het genot van

een kop koffie of een glaasje, gevolgd door een “zondagse” maaltijd. Tegen 14.30 uur komen wij bij elkaar in kleine groepjes om heel concreet, in de praktijk beleefde voorbeelden van barmhartigheid te bespreken. Dit levert een gevarieerd scala aan heel bescheiden maar wel mooie en inspirerende getuigenissen op. Tegen 16 uur wordt de dag afgesloten en kunnen wij weer terugzien op een gezellige en leerzame ontmoetingsdag.

Onze medebroeder Toon Jansen komt vanmorgen tevreden en opgewekt terug van assistentie uit Nieuw Bergen, waar hij de eucharistie gevierd heeft in een verzorgingshuis. Hij heeft het gevoel dat op zijn minst één persoon hem aandachtig gevolgd heeft. Dat zit zo. Vóór de H. Mis vraagt de kosteres hem even te wachten met de Mis, “want Annaline, een oude mevrouw, wordt vandaag 90 jaar en zou graag de H. Mis bijwonen, maar zij is nog niet aanwezig. Annaline is een klein tenger vrouwke met dun wit haar”. “Ja,” zegt Toon, “maar wit haar hebben ze hier allemaal.” “Ja,” zegt de kosteres, “en zij ziet bijna niets meer en zij hoort heel slecht.” “Ah”, repliceert Toon, “dat komt goed uit, daar ben ik op voorbereid, want mijn preek gaat vandaag juist over zien en horen.” Toon draagt vervolgens de H. Mis op met speciale aandacht voor het kleine tengere vrouwke met het witte haar, vooraan op de eerste rij. En als na de viering de begeleidster aan Annaline vraagt of ze het mooi gevonden heeft dan antwoordt zij: “Het was heel erg mooi, maar ik heb er niet veel van verstaan, hij preekt zo hard, en, ik heb het wel gezien, de pater heeft datzelfde witte haar zoals ik”. Het was een heel bijzondere viering vandaag, niet alleen voor Annaline, het bejaarde vrouwke met het witte haar, maar ook voor Toon.

15 jan. Het bestuur begint deze maandag weer met zijn wekelijkse vergadering, en deze keer zonder Marcel Uzoigwe (op vakantie in Nigeria) en zonder Theo Naus. Na de koffiepauze schuift Marian Leideritz aan aan de vergadertafel voor haar jaarlijks functioneringsgesprek.

Koos Gordijn brengt Jean Luc Mvondo vanmiddag naar Delft, waar deze onder leiding van pastoor Verbakel aan zijn kerkelijke inburgering zal beginnen. Wij wensen Jean Luc heel veel succes tijdens deze inwerkperiode.

Albert de Jong gaat naar Schiphol om een nieuwe medebroeder uit Nigeria, Charles Ayogi, af te halen. Charles zal drie jaar in onze gemeente in Berg en Dal wonen en theologie gaan studeren aan de Radboud Universiteit te Nijmegen. Wij wensen Charles veel succes met zijn studie.

16 jan. In Den Bosch heeft er bij de KNR een bijeenkomst plaats van de IRI (Internationalisering Religieuze Instituten). De KNR begint steeds meer oog te krijgen voor jonge religieuzen, nieuwe congregaties die zich in Nederland vestigen en religieuzen van bestaande missionaire congregaties, die in Nederland komen werken. Aangezien hun aantal gestaag groeit, wil men meer zicht krijgen op deze groep.

17 jan. Koos Gordijn staat vanmorgen vóór 6 uur al op Schiphol om pater Clement Amoako Asari (Ghanees) af te halen. Clement is, na eerst een tijd werkzaam te zijn geweest in Angola, nu benoemd voor de Nederlandse Provincie. De Engels- en de Portugeessprekende medebroeders zullen hem vooral in de eerste dagen wat moeten helpen zijn weg te vinden in de “Nederlandse doolhof”. Wij wensen Clement hierbij veel succes toe en hopen dat hij zich hier snel thuis zal gaan voelen.

Rond half elf komen de directeur en drie stafleden van de Woningcorporatie DESTION, de nieuwe eigenaar van onze locatie in Gennep, officieel kennis maken met de gemeente. Middels een power-pointpresentatie stellen zij zichzelf voor en geven

ons een algemeen beeld over de omvang en de activiteiten van DESTION: een kleinschalige, sociaal gerichte woningcorporatie, die vooral in en rond Gennep actief is. Zij geven ook aan dat DESTION uitbreidingsplannen heeft met Libermannhof, die in de nabije toekomst verwezenlijkt zullen gaan worden. Tot slot van deze sympathieke kennismaking met de nieuwe eigenaar van onze huidige locatie heffen wij het glas op een vruchtbare en succesvolle samenwerking in de toekomst.

18 jan. Gisteren en vandaag zijn Gerry Aben, Koos Gordijn en Martin van Moorsel druk bezig met het opruimen van de voor ons overbodig geworden ruimtes in Hilhorst, met als gevolg dat de garage zich weer aardig begint te vullen met overbodige spullen.

19 jan. Theo Naus en Martin van Moorsel zijn vandaag in Brussel om deel te nemen aan de bijeenkomst van de Provinciale Raad van de Provincie Europa.

21 jan. In het klooster van zijn zus Trees in Voorschoten viert Koos Gordijn vandaag in familiekring zijn 50-jarig priesterfeest. Tegelijk met dit gouden priesterfeest van Koos viert zijn zus Trees haar 60-jarig professiefeest. Dit feest heeft men een tijd uit moeten stellen vanwege gezondheidsproblemen van Trees.

In "De Dorpel" in Gemert wordt de DVD "Testament van een Missie" vertoond voor een 100-tal belangstellenden. De reacties na afloop zijn uitgesproken positief.

22 jan. Martin van Moorsel vertrekt in de vroege ochtend naar Lissabon om deel te nemen aan de jaarlijkse vergadering van de Europese Provinciaals.

24 jan. Wij beginnen vandaag de noveen als voorbereiding op de viering van de sterfdag van

pater Libermann op 2 februari. De teksten van deze noveen zijn samengesteld door de spiritijnse gemeenschap van de Filippijnen en in het Nederlands vertaald door Frans Timmermans, waarvoor wij hem heel dankbaar zijn. Het thema van deze noveen is: "Bijengeroepen en verbonden door de Geest". Gedurende 9 dagen besteden wij er iedere dag vóór de gemeenschappelijke eucharistieviering aandacht aan.

25 jan. In de namiddag vertrekt Frans Timmermans naar Mill waar de film "Testament van een Missie" vertoond zal worden aan een speciale groep geïnteresseerde mensen. Na afloop van de voorstelling komt er onder de aanwezigen een zeer interessante uitwisseling op gang.

26 jan. Gerry Aben zal vanaf vandaag tot 5 februari afwezig zijn en wordt gedurende deze tijd vervangen door Liselotte Gasseling. Wij wensen Gerry een fijne vakantie en hopen dat wij het Liselotte niet al te moeilijk gaan maken gedurende de komende dagen.

Liselotte begint haar invalsbeurt meteen met een gedenkwaardige dag: onze oudste medebroeder in de Provincie, pater Huub van Beek, wordt vandaag 97 jaar. Hij behoort tot de allersterksten en wij omringen hem met onze wensen en gebeden op zijn weg naar zijn 98-ste verjaardag. Huub, zegen en gezondheid !

27 jan. Bij het avondeten zien wij dat Martin van Moorsel weer terug is uit Lissabon. Hij vertelt ons van de warme hartelijke ontvangst door onze Portugese medebroeders, die helaas niet bij machte bleek de kille temperatuur binnen het gebouw een paar graden op te krikken. Toch is er door de Europese Provinciaals, ondanks het kille klimaat, stevig vergaderd en hebben zij voor de meest urgente problemen op zijn minst voorlopig

passende oplossingen bedacht. Waarschijnlijk lezen wij nog een verslagje van zijn hand over deze bijeenkomst in het volgende Spinetnummer.

29 jan. Bruisend van energie en vitaliteit komt vanmorgen Marcel Uzoigwe in Gennep de refter binnenstappen, zodat de rustige, nog wat slaperig ontbijtende medebroeders onverwachts uit hun matinale sluimertoestand worden losgerukt. Marcel is zo pas teruggekeerd van een korte vakantie in Nigeria en dat heeft hem zichtbaar goed gedaan. Hij kan meteen aan de vergadertafel aanschuiven voor de wekelijkse vergadering van het provinciaal bestuur.

Sinds kort hebben wij weer twee nieuwelingen uit Afrika in onze community in Gennep, Clement Amoako Asari uit Ghana en Urbanus Kithuka uit Kenia. Wij zien ze vanmorgen al vroeg heel aandachtig aan tafel zitten bij Mw. Miek de Vries, die hen in samenwerking met Paul Cuijpers de eerste beginselen van de Nederlandse taal zal bijbrengen. Wij wensen hen alle vier veel succes toe.

Om 11.30 uur worden alle leden van de community van Gennep in de soos verwacht zonder verdere opgave van reden. Maar die reden wordt ons al snel duidelijk. Het voltallig provinciaal bestuur is ook aanwezig en er schijnt nieuws te zijn omtrent het kasteel in Gemert. Theo Naus kondigt ons aan dat, na een uitgebreide ontwikkel-, consultatie- en verkoopfase, in samenwerking met de gemeente Gemert-Bakel en de provincie Noord-Brabant, het kasteel verkocht is aan BL Huisvesting B.V. in Gemert. Eigenaar en algemeen directeur is de heer Bas van de Laar. Tegen de avond worden ook de gemeente, provincie, pers en andere instanties hiervan op de hoogte gesteld.

Na de middag is er een extra vergadering van het provinciaal bestuur met als enig agendapunt: de verkoop van ons huis in Weert. Ook hier zou het balletje zo maar aan het rollen kunnen gaan.

Rond 16.15 uur brengt de burgemeester van Gemert, Michiel van de Veen een "visite de courtoisie" aan onze community in Gennep. Vanwege de vele bemoeienissen met het kasteel heeft hij al veel over de paters en broeders gehoord. Hij toont zich zeer geïnteresseerd in het missieverleden van de aanwezige paters en broeders en schetst in grote lijnen de jongste ontwikkelingen binnen de gemeente Gemert.

30 jan. Koos Gordijn en Martin van Moorsel zijn deze dagen nog druk bezig met het leeg halen van de door ons niet meer gebruikte ruimtes in Hilhorst. Hoewel deze heren binnen onze groep tot de jongeren gerekend mogen worden, gaat het gesjouw met tafels, kasten, boeken en bedden hen niet in de koude kleren zitten. Zij hebben immers de pensioengerechtigde leeftijd al met enkele jaren overschreden.

31 jan. Vandaag brengen Jos van de Bosch, diaken in Gemert, en Theo Lamers, pastoor in Cuyk en deken van Gemert, Cuyk en Boxmeer, een bezoek aan onze community in Gennep. Enerzijds om het rooster van de komende vieringen in hun dekenaat in te vullen, anderzijds om aan te kondigen dat begin april een kapelaan benoemd zal worden voor Gemert en de bij Gemert horende dorpskernen. De deken heeft ook nog een gesprek met een paar leden van het provinciaal bestuur over de toekomst van de parochie Gemert met haar diverse kernen.